

Sygn. akt II Ca 529/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2012 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Hallada (spraw.)
Sędziowie:	SO Sylwia Kornatowicz SO Elżbieta Piotrowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Roksana Babiarczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa L. W.

przeciwko pozwanej M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 9 lipca 2012 roku

sygn. akt I C 604/12

oddala apelację.

II Ca 529/12

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem dnia 9 lipca 2012r. zasądził od pozwanej M. G. na rzecz powoda L. W. kwotę 13.755zł wraz z odsetkami od dnia 3 kwietnia 2012r. do 9 lipca 2012r. rozkładając płatność należności głównej na dwie raty po 6.877,50zł, płatne w terminie do 30.6.2013r. pierwsza rata i do 31.12.2013r. rata druga z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w terminie zapłaty którejkolwiek z rat. Ponadto Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 688zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd ustalił, że w okresie bliskiej znajomości stron trwającej od 2010r. do lipca 2011r. pozwana pożyczyła od powoda w maju 2010r. kwotę 1000zł, a we wrześniu 2010r. powód na prośbę pozwanej spłacił jej zadłużenie na jej karcie

kredytowej w wysokości 12.577zł. W ocenie Sądu nie polegają na prawdzie zeznania pozwanej i jej przyjaciółki R. U., że spłacając zadłużenie na karcie kredytowej powód odwdzieczył się pozwanej za umożliwienie mu podjęcia działalności gospodarczej polegającej na wykonywaniu na rzecz zarządcy nieruchomości usług sprzątanania klatek schodowych. Zarzut ten nie ma pokrycia w materiale dowodowym, szczególnie w korespondencji mailowej, w której pozwana przyznała, że jest winna powodowi „tyle kasy”.

W związku z tym, że powód wezwał pozwaną do zwrotu pieniędzy w dniu 14 lutego 2012r. Sąd uznał, że umowa pożyczki została przez niego skutecznie wypowiedziana w myśl art. 723 k.c., co powoduje uwzględnienie żądania pozwu na podstawie art. 720§1k.c. i zasądzenie odsetek na podstawie art. 481§1k.c.

Wyrok Sądu Rejonowego w części zasądzającej kwotę 12.755zł zaskarżyła pozwana M. G., która zarzuciła w apelacji naruszenie przepisu art. 720§1i 2 k.c. poprzez mylne uznanie, że pomiędzy pozwaną i powodem została zawarta umowa pożyczki na kwotę 12000zł, która miała służyć spłacie zadłużenia karty kredytowej, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że kwota powyższa stanowiła darowiznę na rzecz pozwanej z tytułu zobowiązania za załatwienie powodowi intratnej działalności gospodarczej, jak również faktu, że w czasie tej darowizny strony były nieformalną parą.

Wskazując na powyższy zarzut pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 1000zł.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona. Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne. Ponadto apelacja nie zarzuca naruszenia prawa procesowego, co powoduje ocenę akceptacji ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji.

Nie może odnieść skutku zarzut naruszenia przepisu art. 720§1i2 k.c.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz, odpowiednio do wyników analizy tego materiału, dokonał prawidłowej subsumcji ustalonych faktów do normy prawa materialnego, mianowicie art. 720 i 723 k.c.

Nie jest sporna okoliczność, że w dniach 16 i 20 września 2010r. powód L. W. przelał na konto pozwanej M. G. łączną kwotę 12.755zł i tym samym spłacił zadłużenie pozwanej na karcie kredytowej. Powód zatem wykazał, że nie mając żadnych zobowiązań finansowych wobec pozwanej zasilił jej konto sumą, która pozwoliła pozwanej spłacić jej zadłużenie na karcie kredytowej i uniknięcie płacenia dalszych odsetek od debetu karty.

Okoliczność ta wynika wprost z dowodu przelewu przedłożonego przez powoda do akt sprawy, co powoduje ocenę, że umowa pożyczki została potwierdzona na piśmie. Prawidłowo również ocenił Sąd pierwszej instancji treść wiadomości powoda wysłane do pozwanej drogą mailową, w okresie od grudnia 2011r. do lutego 2012r. uznając, że umowa pożyczki, której zwrot nie był wcześniej umówiony, została przez powoda wypowiedziana.

Obowiązkiem pozwanej, która zarzucała, że przekazane przez powoda pieniądze były darowizną, a nie pożyczką, było okoliczność tę udowodnić.

Zarzut pozwanej, że miała to być rekompensata za załatwienie powodowi pracy, nie mógł się ostać jako skutecznie podniesiony. Prawidłowo Sąd pierwszej instancji ocenił go jako niesłuszny, a zeznania pozwanej i jej przyjaciółki R. U. za niewiarygodne. Przede wszystkim należy podnieść, że między stronami istniała wówczas więź emocjonalna, strony spotykały się i stanowiły związek. W tego typu relacjach rzeczą normalną i oczekiwaną jest, że partnerzy pomagają sobie, wspierają się, a ich działania są wynikiem więzi emocjonalnej nie nastawione na uzyskanie korzyści finansowej. Nie wykluczone jest oczywiście, że gdyby nie doszło do zerwania związku i strony nadal pozostawałyby w bliskich

relacjach, powód nie żądałby zwrotu pieniędzy. Jednakże przyjmując od powoda niemałą kwotę, jak na możliwości finansowe pozwanej, skarżąca powinna była liczyć się z tym, że trzeba będzie ją zwrócić, bowiem nie jest to kwota, która mogłaby zostać oceniona jako darowizna zwyczajowo przyjęta w tego typu relacjach międzyludzkich ani jako zapłata za przysługę. Skoro powód wezwał pozwaną do zwrotu pożyczki, a tym samym skorzystał z przysługującego mu prawa jej wypowiedzenia, po stronie pozwanej istnieje obowiązek spełnienia zobowiązania. Zarzut pozwanej, potwierdzony zeznaniami R. U. nie mógł się ostać i z tego względu, że wiadomości co do charakteru świadczenia powoda dla pozwanej świadek czerpała wyłącznie od pozwanej, zaś działalność gospodarcza, jaką podjął pozwany, a która przynosi mu określone dochody i jest, jak twierdzi pozwana intratna, mogła zostać podjęta przez nią samą, skoro jej zarobki wówczas wynosiły 1400zł netto. Skoro zatem pozwana nie wykorzystała dla siebie takiej informacji o możliwości podjęcia intratnej działalności gospodarczej, pomimo tego że jako pierwsza się o niej dowiedziała, to tym samym trudno jest zaakceptować twierdzenie, że za przysługę polegającą na przekazaniu informacji powodowi zgodziła się przyjąć kwotę 12.755zł.

Nie polegają również na prawdzie twierdzenia pozwanej, że nigdy nie pożyczyłaby tak dużej kwoty pieniędzy, gdyż nie byłaby w stanie jej zwrócić z uwagi na swoje dochody. Przecież faktycznie kwota 12.755zł została przez pozwaną pożyczona, gdyż płacąc kartą kredytową, na której nie było pokrycia pozwana pożyczła pieniądze z baku, który ją kredytował, co z kolei wiązało się z koniecznością zapłaty odsetek. Wobec tego skoro każde przesunięcie w czasie spłaty karty powodowało naliczenie odsetek bankowych i zwiększenie tym samym obciążenia, które przecież pozwana musiałaby zwrócić, pożyczanie od powoda na nieustalony z góry termin zwrotu tej kwoty bez odsetek był zdecydowanie korzystniejszy.

Reasumując powyższe rozważania Sąd Okręgowy podziela w całości ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy i dlatego apelację pozwanej na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił.